

El mig ambient

"Mig ambient per la xiqueta aquella d'Agricultura, que deia que era llicenciada en dret i resultava que no, i l'altre mig ja veurem a qui li'l donem, deuen pensar."

De manera que, segons el Diari Oficial de les Corts Valencianes, i per disposició del president de la més alta institució, el govern que diu que ens governa ja té dos departaments nous: la "Conselleria de Facenda" i la "Conselleria d'Agricultura i Mig Ambient". Quant a la *facenda*, ignore les raons que els assessors lingüístics del senyor V. G. Lizondo han trobat per inventar-se aquest exemplar tan exòtic del vocabulari blaver. Pel que fa al *mig ambient*, la cosa és perfectament diàfana: agafen vostès un ambient sencer, el divideixen per la meitat, i ja tenim un "mig ambient". Mig ambient, doncs, assignat a la Conselleria d'Agricultura (a càrrec d'un expert en juntes falleres, per no eixir de casa ni renunciar als orígens), i quant a l'altre mig, encara el Butlletí, o Butletí, o Bolletí, o Boletí de les esmentades Corts no ha publicat a quin departament ha de ser assignat. Jo comprenc que la dreta eterna havia perdut, per falta d'exercici els darrers dotze o catorze anys, una mica de pràctica en el govern de la cosa pública, i comprenc que no es poden prendre decisions apressades.

Porten pocs mesos en el poder –i per ells el poder sí que és poder, no com pels seus predecessors immediats, pobres xicotets perpètuament acollonits–, i no se'ls pot demanar que tinguen clara la distribució completa de càrrecs i competències. Mig ambient per la xiqueta aquella d'Agricultura, que deia que era llicenciada en dret i resultava que no, i l'altre mig ja veurem a qui li'l donem, deuen pensar. O és que el tema de l'ambient és una cosa massa extensa i complicada, que cal pensar-se-la molt abans de repartir-la. Tan complicada, que encara no han explicat ni tan sols quin és el mig ambient que administrerà Agricultura, i quin és l'altre mig: serà l'ambient rural en un cas, i l'ambient urbà en l'altre? Administrarà el conseller d'Obres Públiques i Urbanisme –empresari de la construcció, promotor d'urbanitzacions, etc.– la part d'ambient que ha quedat lliure? L'administrarà el "conseller de Facenda" on els seus propis assessors troben per fi l'origen del nom que han assignat al seu departament? (Deu ser molt dur, ser conseller d'una cosa que ningú no sap d'on ve). I quina nova sorpresa ens reserva la Presidència de les Corts Valencianes, quin nou "espectacul"?

Tinc por que en pocs mesos totes aquestes bromes sinistres queden assimilades a la marxa normal de la vida pública. Tinc por que s'estenga la idea que tot això són anècdotes idiotes, coses de què no val la pena ocupar-se, passatemp del senyor V. G. Lizondo, acudits

de gust discutible, el petit preu que cobra el blaverisme militant a canvi de renunciar (que no renunciaran) a coses més grosses. Diran des de la majoria que ens governa: tot això són foteses, tenim problemes més importants que resoldre (ho diran, òbviament, en castellà), no podem perdre ni un minut amb les manies dels uns i dels altres. I els nostres "amics" parlamentaris aniran assumint a poc a poc, després d'alguna protesta retòrica, la mateixa actitud de fons: deixem-ho córrer. Ja toleren, els nostres amics, la burrera oficialment instal·lada al Palau de les Corts, i la toleren amb la mínima reacció verbal que la decència exigeix. Però mínima i sense ganes. Deuen pensar que això no mereix un conflicte frontal: no assistir a les sessions, per exemple, o deixar en blanc les pàgines del butlletí que els corresponen, o no donar-se per assabentats de les comunicacions de presidència, o alguna resposta realment eficaç i seriosa. No ho faran, però: no els interessa. Al partit que ens ha governat dotze anys, això li importava tan poc que ha deixat ben posades les bases del desastre; dotze anys sense establir una autoritat institucional en matèria de llengua, són molts anys, molt de desinterès, molta vergonya i un patriotisme –o un sentit de la responsabilitat– tan fluix i tan tebi que fa angúnia.

És a dir, que ens quedarem amb el "mig ambient" i la "facenda" (tan burros són els assessors de Lizondo que la paraula *medi* els sembla "catalana", tan insuperablement ignorants que *hisenda* no és tampoc un "catalanisme" sinó un castellanisme incorporat fa molt i molt de temps). Ens quedarem amb l'"espectacul" i el "vehicul", amb les "llines" de crèdit i d'autobusos, amb Esquerra Unida-Els "Verts", amb el Grup "Socialiste", amb els "orgues" (barrocs?) de govern corresponents i qui sap si amb alguna "caixa d'alforros" (horrisona paraula, a més d'inútil, però almenys és autèntica, com *servici*). Bromes, detalls, petites llibertats, coses de València. Com si a Sevilla el president del Parlament (d'"Ihquierda Unifa-Loh Verdeh") decidira els noms i ortografies del Govern andalús: "Conzehería de Zalú", posem per cas. Però a Sevilla són simplement andalusos, i més o menys espanyols. Ser blaver és una altra cosa, i la dreta valenciana, i el PSOE valencià, i alguna altra força viva d'aquest país, encara no se'n vol adonar. O potser sí: se n'adonen perfectament, i els va molt bé. Mig ambient per vosaltres, mig per nosaltres, i tots contents. Quan s'hauran quedat l'ambient sencer, ja en parlarem.

Joan F. Mira